

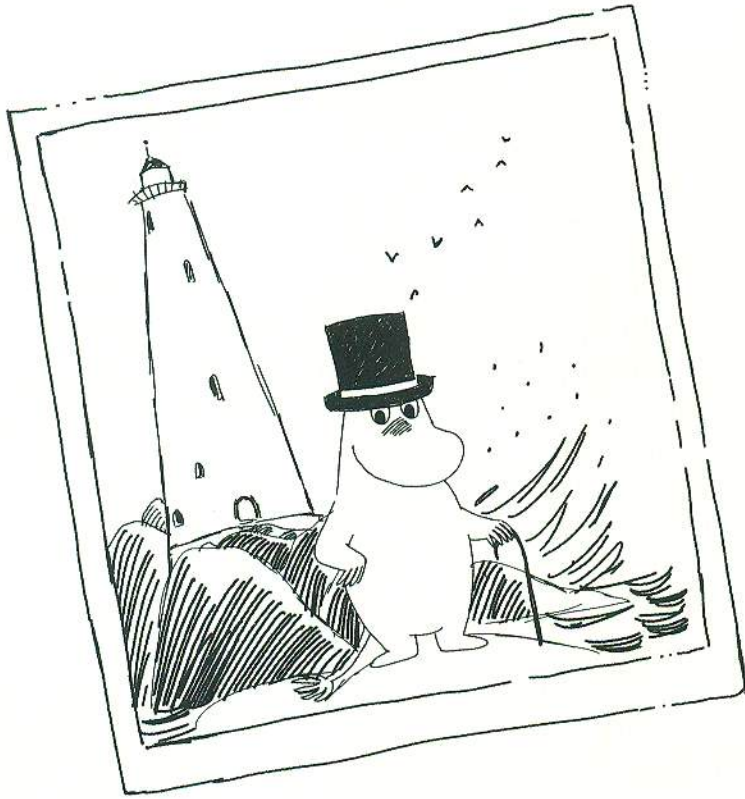
Мумі-троль і його мама чимало днів блукали темною лісовою гущавиною. Їм страшенно промокли лапки. Усе навколо чвакало, бо багато тижнів лили дощі і вода невпинно піднімалася. Вони шукали суху й сонячну місцину, щоб іще до зимівлі збудувати там хатинку.

— Я дуже мерзну, — пожалівся Мумі-троль.

— Тепер ти точно застудишся, — промовила мама, витягаючи з торбинки сухі шкарпетки.

Мумі-тролі, як ти знаєш, не терплять холоду.

Найліпше почуваються біля теплої кахляної грубки.

Мумі-троль з мамою заходили дедалі глибше в ліс.
Нещадно сік дощ, вітер завивав над їхніми головами.

— Розкажи щось про тата, — попросив Мумі-троль.
Мама на хвилинку замислилася.

— Він незвичайний мумі-троль. Завжди прагнув пригод. Ніколи не почувався затишно на одному місці. А тоді раптом просто зник.

— Ану ж ми знайдемо його в цьому лісі! Як гадаєш, тато зрадіє?

— Неодмінно зрадіє! Але навряд чи ми його тут знайдемо.

Мумі-мама тихенько заплакала.

Ось вони забрели в найтемнішу лісову гущавину.
За височенними деревами, які росли густо, одне попри
одне, не видно було й неба. Тут росли гігантські квіти,
які самі світилися, наче миготливі ліхтарі.

— Тут водяться небезпечні звірі? — злякано
прошепотів Мумі-троль.

— Не думаю, — відповіла Мумі-мама. — Але ліпше
пришвидшити крок.

Раптом Мумі-троль схопив маму за руку.

— Глянь туди!

Від страху його хвостик став сторч.

З хащ на них витріщалася пара очей!

Але то були приязні, зацікавлені очка, і навіть трохи злякані. Вони належали звіряткові з великими вухами.

— Хто ви такі? — запитало звірятко.

— Мумі-тролі, — відповів Мумі-троль. —
Сподіваюся, ми тебе не потурбували.

— Та де там! Мене звати Чмих. Сиджу й сумую за всіма своїми статками, які забрала повинь. А ще мені так бракує товариства. Ви дуже поспішаєте?

— Так, на жаль, — відповіла Мумі-мама. —
Нам треба знайти суху галявину, щоб встигнути ще до зими збудувати хатинку. Може, підеш із нами?

